

her i Thinget i begge Afdelinger af Samlingen 1886—87 af den nuværende Indenrigsminister, og Forslaget kom da, ligesom i alle de tidligere Samlinger, i Udvalg, og jeg havde den Ære at blive Medlem af dette Udvalg. Min Opgave var selvfølgelig at komme til Bunds i den Historie, hvorledes det egentlig forholdt sig, forinden jeg tog mit endelige Standpunkt dertil. Jeg har allerede tidligere bemærket, at jeg ikke anser det for en Folkethingsmands Opgave, saa snart man kommer herind i Thinget, øieblikkeligt at give sig til uden at have undersøgt Sagernes historiske Gang at tale til Fordel for sin egen Valgkreds alene. De Interesser, der i denne som i andre Sager berøre den Kreds, jeg repræsenterer — og det Samme kan vel være Tilfældet med andre ærede Medlemmer — berøre ogsaa andre Kredse her i Landet i større eller mindre Grad. Derfor tror jeg, at man altid bør se paa Alles og ikke paa Enkeltes Interesser. Den Undersøgelse, jeg da fik Leilighed til i Forening med det øvrige Udvalgs Medlemmer at foretage om denne Sag, kunde ikke føre mig til Andet, end at jeg maatte stille mig paa Oppositionens Standpunkt i denne Sag og forlange en Omfordeling af Kredse i Henhold til Grundlovens § 32. Der var, den Gang Sagen var til Iste Behandling her i Thinget, noget Haab om, at vi skulde kunne naae til et Resultat, idet det blev erkjendt af ærede Medlemmer her, ogsaa af dem, som stod Regjeringen nær, ligesom i tidligere Samlinger, at hvis man ikke kunde enes om Andet, maatte man sluttelig bøie sig for det, som stod skrevet i Grundloven. Det lykkedes imidlertid ikke, da det praktiske Arbejde rigtig begyndte, at bevare Enigheden i Udvalget om, at man skulde følge Grundlovens Bud. Jeg skal ikke her under denne Sag komme ind paa de Arbejder, som Udvalget udførte, og det, som mulig kunde ligge flertal og Mindretal imellem, da jeg ikke mener, at det under denne Sags Behandling har nogen Interesse at rippe op i de Saar, som der maatte være. Jeg mener, at man daar snarere skal søge at lade dette, saavidt muligt, hvile, og kun vække Interessen for, at Spørgsmaalet kunde blive løst snarest muligt. Jeg har Haab om, at det vil kunne lade sig gjøre, fordi den nuværende Indenrigsmini-

ster, saavidt mig bekjendt, ikke har stillet sig paa det Standpunkt, som hans Forgænger stillede sig paa, da han udtalte, at han, selv om han havde fuld Forvisning om, at et saadant Forslag kunde gennemføres i begge Thing, ikke vilde forelægge det. Jeg har Grund til at tro efter Udtalelser, som ere fremkomne fra den ærede Minister under Forhandlingerne, at han ikke stiller sig paa dette Standpunkt, men at han er beredt til nu, naar det viser sig, at man ikke kan enes om noget Andet, at forelægge Forslag til Lov om Valgkredsene Omfordeling i Henhold til Grundlovens § 32. Jeg haaber, det maa blive Tilfældet; jeg haaber det, fordi den Gang Udvalget afgav sin Indstilling og Betænkning her til Thinget, blev dette Flertallets Standpunkt godkjendt her i Salen om en Omfordeling paa Grundlag af 136 Kredse. Det blev vedtaget her i Thinget med 61 Stemmer mod 14, og 2 Medlemmer som hørte til Regjeringspartiet, nemlig de ærede Medlemmer fra Slagelse (Dahl) og Frederiksværk (Höck), undlode at stemme i Sagen. Derfor mener jeg, at Folkethinget nu ikke længere kan siges ikke at have taget tilstrækkelig klart Standpunkt i denne Sag. Tidligere var der blevet gjort gjældende, at Sagen ikke var naaet til at komme til Afstemning her i Thinget, saa at man ikke i tilstrækkelig Grad kjendte Thingets Standpunkt til Sagen. Dette kan ikke siges nu. Folkethingets Standpunkt ligger klart og tydelig for, og jeg har den Formening, at selv Mindretallet her i Salen ikke kan Andet end erkjende, at det er en Nødvendighed, at vi faae en Omfordeling af Kredse i Henhold til Grundloven, saaledes som den foreskrives, naar det ikke er muligt at opnaa Enighed om noget-somhelst Andet, og det har det vist sig, at det ikke er. Jeg haaber, at det skal kunne naaes og naaes i en ikke altsor fjern Fremtid, og jeg føler mig overbevist om, at paa noget-somhelst andet Grundlag lader en Omfordeling af Kredse sig ikke gennemføre her i Salen. Da jeg nu mener, at det er en Retfærdighed, som kræves i høi Grad af Vælgerne, saa haaber jeg, at den ærede Minister vil bidrage Sit til, at denne Retfærdighed kan komme til at ske Fyldest. Vi, som have stillet denne Forespørgsel, og paa hvis Vegne jeg har den Ære at føre Ordet, ønske denne Sag fremmet, ikke alene fordi